

Jonnas søn hjalp med strikkebogen

Thomas har en mere krøllet hjerne end mig

Samarbejdet har bragt mor og søn, Jonna Balle og Thomas Balle, tættere på hinanden.

Ud over at være mor og søn har Jonna og Thomas gennem de sidste tre år været samarbejdspartnere – hvilket har åbnet deres øjne for nye sider af hinanden. Resultatet er en personlig bog om smukke trøjer i vævestrik.

Jonna husker følelsen. Følelsen af at lade fingre vandre hen over et helt nyt nøgle garn for langsomt at fjerne banderolen. Følelsen af lykke.

– Den lykkefølelse har su sig fast, siger hun. – Jeg kan huske duften af garn og sommerfuglene i

„Thomas har været en fantastisk inspirator“
Jonna Balle

maven over hvad det skulle blive til. Mit største ønske var at strikke en trøje, fortsætter hun.

Jonna Balle var otte år og havde længe sparet samme af sine ugepenge, så hun kunne gå hen i garnforretningen og købe sit allerførste mørkeblå garnnøgle. I dag er hun 71 år og oplever stadig følelsen af fryd, når hun bryder banderolen til et nyt nøgle. Strikkeglæden er intakt.

– Jeg synker ind i min helt egen verden, når jeg strikker. Så får jeg styr på mine tanker og ofte ideer til mit næste strikketøj, fortæller Jonna der er pensioneret socialpædagog.

Ideer får Jonna vældig mange af, og hendes hus i Havdrup ved Roskilde rummer da også flere trøjer, en man kan nå at bruge i løbet af en lang dansk vinter. Trø-

jerne er strikket i vævestrik af det blødeste alpaka-garn og findes i et utal af mønstre og farvesammensætninger. Alle modellerne har Jonna selv udviklet, og nu er 25 af dem blevet samlet i strikkebogen „Jonnas trøjer“, som for nylig er udkommet. Men var det ikke for hendes søn Thomas, stod bogen ikke på hylden i dag.

– Min mor er jo ikke „selfie-agtig“ som os andre, siger Jonnas søn, 49-årige Thomas Balle, der er grafisk designer og illustratør.

– Hendes generation er mere beskedne og tilbageholdende. Hun var i tvivl om, hvorvidt nogen ville finde bogen interessant, så det måtte jeg overbevise hende om. Jeg arbejder med design og kan se, at hendes trøjer er mere end almindelig hobby-husflid, fastslår han.

Jonna har flere gange udstillet sine trøjer på skoler og i kunstforeninger, ligesom hun lægger billeder af dem på Facebook, hvor de hurtigt høster likes, kommentarer og efterspørgsler på mønstre.

– Men jeg havde ikke i min vildeste fantasi forestillet mig, at der ville være så meget interesse for mine trøjer, siger hun.

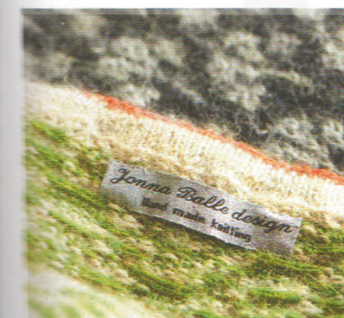
– Jeg har jo ikke strikket dem for at lave en bog eller udstillinger, men fordi jeg godt kan lide at strikke.

Kreative navne

Jonnas strikkebog har været tre år undervejs, og det tætte samarbejde har givet mor og søn et nyt syn på hinanden.

– Jeg er jo vant til at have et mor/søn-forhold til Thomas, men det har været en stor oplevelse at se Thomas som et professionelt menneske, forklarer Jonna, der ud over Thomas er mor til Jesper.

▼ Jonnas trøjer er fint mærkede med hendes egen label.

▲ Jonna har designet 80 trøjer og måtte sammen med Thomas gennem en behård udvælgelse. Billedet i baggrunden har Jonnas mand, kunstneren Erik Balle, malet.

– Thomas har været min tætteste sparringspartner, og selvom vi havde hver vores domæne, er han kommet med mange gode ideer, som jeg har taget til mig.

Thomas har været med til at udvælge de 25 modeller fra Jonnas store samling af trøjer, og han har været med til at give dem navne. En maritimt inspireret trøje har f.eks. med Thomas' mellemkomst fået navnet „Fregat“. Jonnas oprindelige forslag var det mere ordinære „Striber på skrån“.

– Thomas har en mere krøllet hjerne end mig. Han har været en fantastisk inspirator og er blevet ved, når jeg syntes, at det var svært. Jeg er dybt taknemmelig over,

► Trøjen, der kom til at hedde „Fregat“, ved Thomas' mellemkomst. (Foto fra bogen Jonnas Trøjer.)

at vi har haft dette projekt sammen, hvor det ikke kun handler om at være mor og søn, siger Jonna, og Thomas nikkede.

– Vi har diskuteret mange ting, men vi har været gode til at holde fokus på bolden og er ikke blevet uvenner, siger han og forklarer, at deres forhold tværtimod er blevet tættere af arbejdet med strikkebogen.

– Vi har fået snakket om meget private ting, som vi ikke har talt om før, uddyber han.

– Jeg har selvfølgelig haft et fortroligt forhold til min mor som barn, men jeg har ikke brugt hende så meget som voksen. Nu bruger vi hinanden meget, og det går begge veje.

– I arbejdsprocessen er vi blevet til to voksne mennesker, selvom jeg stadig siger „hej, lille skat“ til Thomas, siger Jonna og smiler til sin søn.

Sygemelding

At det netop er vævestrik, der blev Jonnas passion, kan hun til gengæld takke sin mand, Erik, for.

Jonna fik nemlig på et tidspunkt en diskusprolaps og måtte sygemeldes i syv uger. For at ventetiden ikke

– Jeg synker ind i min helt egen verden, når jeg strikker. Så får jeg styr på mine tanker og ofte ideer til mit næste strikketøj, fortæller Jonna.

skulle føles lang, købte Erik en opskrift i vævestrik til sin kone, og det blev begyndelsen på eventyret.

– Jeg kæmpede en kamp for at for at lære det, men da jeg først fangede ideen, blev jeg glad for teknikken, fortæller Jonna.

„Min mor er jo ikke „selfie-agtig“ som os andre“
Thomas Balle

– Vævestrik bliver smukt og mere levende at se på, og desuden strikker man kun én farve ad gangen, så man slipper for at sidde med en stor garnklump. Jonna håber med sin passion og sin bog, at andre vil tage vævestrik til sig, for hun ved, at alle kan finde ud af det.

– Alle kan strikke det, jeg laver, for da jeg begyndte, forstod jeg intet af en strikkeopskrift, siger Jonna, som – selvom hun har strikket 80 trøjer – allerede har slået maskerne op til den næste.

Når hun sælger en trøje, bliver den nemlig hurtigt erstattet af en ny, magen til.

– Min mor kan ikke lide, at hun ikke har alle sine trøjer hos sig, siger Thomas og griner. ♦

→ Find mere af Jonnas strik på facebook siden Jonnas trøjer.

Af Vibeke C. Larsen
artikelred@hjemmet.dk
Foto: Trine Bukh